

1

Як укладаються угоди: один тиждень з мого життя

Я займаюся цим не заради грошей – у мене їх значно більше, ніж знадобиться в житті. Це моє покликання, моя стихія: кожна угода – мій витвір мистецтва. Хтось має хист до малювання, хтось – талант до написання віршів. Я ж укладаю угоди. Бажано, масштабні. Це мій драйв, моя невгамовна жага.

Мій стиль роботи дивує багатьох. Я не обмежую себе жорсткими рамками. Я не ношу портфель. Я намагаюсь не перевантажувати свій день зустрічами. Я завжди готовий скористатися новими можливостями. Насичений і напружений графік роботи стримує уяву і розвиток підприємницьких здібностей. Я волюю щодня приходити на роботу і просто споглядати за тим, що відбувається.

Зазвичай я прокидаюся рано – десь о шостій. Близько години присвячую читанню свіжих вранішніх газет. Як правило, до офісу я потрапляю десь о дев'ятій годині і, не гаючи часу, «сідаю» на телефон. Я роблю не менше п'ятдесяти дзвінків щодня, а часом всі сто або навіть більше. У перервах між дзвінками відбуваються численні ділові зустрічі, більшість з яких – абсолютно незаплановані. Проте рідко коли зустріч затягується – переважно, розмова триває не довше 15 хвилин. Я вважаю за краще не відволікатися на ланч. Робочий день закінчується о 18:30. Однак дуже часто я й удома монополізую телефон. Вихідні для мене – не привід відмовлятися від важливих телефонних дзвінків.

Це творчий процес, що триває завжди. Минуле – гарний учитель і добрий порадник, але про майбутнє я піклуюсь, зосереджуючись виключно на теперішньому. І отримую задоволення. Хіба є сенс, якщо немає задоволення?

ПОНЕДІЛОК

9:00. Перший дзвінок – Алану Грінбергу (на прізвисько Туз) в операційний зал *Bear Stearns* провідного інвестиційного банку на Волл-стріт. Алан обіймає посаду головного виконавчого директора *Bear Stearns* і вже п'ять років поспіль є моїм інвестиційним банкіром. Мушу визнати: Алан – найкращий у своїй галузі. Два тижні тому ми почали скуповувати акції компанії *Holiday Inns* (курс коливається в межах 50 доларів за акцію). Алан повідомляє, що мій пакет акцій містить дещо більше 1 мільйона штук – 4% усіх акцій компанії належать мені. У п'ятницю курс на фондовій біржі становив 65 доларів. Алан каже, що таке стрімке зростання спричинене тим, що містом ходять чутки, ніби я навмисно їх скуповую, щоб прибрати до рук контрольний пакет.

Щоправда, я ще не вирішив остаточно. Можна було б і справді стати власником компанії *Holiday Inns*, яку, на мою думку, дещо недооцінюють. Нині я можу викупити контрольний пакет акцій менше ніж за 2 млрд доларів. Вартість трьох готелів-казино цієї компанії становить приблизно стільки ж, але їй належить ще й готель на 300 тис. номерів.

Альтернативним варіантом може бути і такий: якщо курс акцій зростатиме, можна продати свою частку й отримати гарний прибуток. Якщо зробити це сьогодні, то можна уторгувати 7 млн доларів. Цим можливі варіанти не вичерпуються: компанія *Holiday Inns* може запропонувати викупити мій пакет акцій за вищими цінами, щоб просто спекатися мене.

У будь-якому разі мені подобається спостерігати, до чого може призвести невміле управління, котре прагне зберегти те, що гордо називається свободою, – насправді ж вони просто турбуються про свої робочі місця.

9:30. Телефонує Ейбрагам Гіршфельд – він хоче порадитися. Ейб – успішний забудовник, який мріє про кар'єру політика. На превеликий жаль (принаймні для Ейба), з нього вийшов значно кращий забудовник, ніж може вийти політик.

Восени він балотувався на пост замісника губернатора штату Нью-Йорк. Його опонентом був обранець нинішнього губернатора

Куомо — Стен Ландайн. Куомо намагався через суд зняти Гіршфельда з політичних перегонів — і, коли персдвиборча кампанія набирала дедалі більших обертів, йому це успішно вдалося. Ейб знає, що я з губернатором перебуваю в гарних стосунках, тому радиться: чи варто підтримувати партію Куомо, чи краще перейти на бік опонентів. Я відповідаю, що все ясно як божий день: потрібно триматися переможця.

Ми домовляємося зустрітися в четвер.

10:00. Телефоную Дону Імусу, щоб подякувати. Імус — власник успішного радіо-шоу, що транслюється на *NBC*. Річ у тім, що він допомагав збирати гроші для Анабели Гілл.

Я просто вражений, наскільки швидко ця подія набула шаленого розголосу. А почалося все минулого тижня, коли я побачив по телевізору репортаж, у якому йшлося про чарівну леді з Джорджії — місіс Гілл, — яка робила все можливе та неможливе, щоб у неї не відібрали фермерське господарство через невивпачений кредит. Її чоловік, 67-річний фермер, декілька тижнів тому покінчив життя самогубством, сподіваючись, що страховка покриє необхідні витрати і врятує ситуацію, адже ферма належала не одному поколінню їхньої родини. На жаль, страхових виплат не вистачило. Я був розчулений до глибини душі такою несправедливістю: люди весь свій вік чесно та віддано працювали, а зрештою все мало полетіти під три чорти.

Я знайшов Френка Аргенбрайта за допомогою телемережі *NBC*. Френк — добрий хлопчина, живе у Джорджії. Він перейнявся проблемою місіс Гілл, як своєю власною. Френк надав мені інформацію про банк, що видав кредит під заставу ферми. Уже наступного ранку я розмовляв по телефону з одним із віце-президентів банку: я терпляче пояснив, що є бізнесменом із Нью-Йорка та зацікавлений в тому, щоб допомогти місіс Гілл. Він так само терпляче пояснив, що йому дуже шкода, але вже запізно що-небудь змінити — ферму продадуть на аукціоні, і «ніхто та ніщо не стане на заваді».

Його самовпевненість і нахабство гучних заяв ще більше розпалили в мені прагнення встановити порушену справедливість. Я відповів цьому чоловікові:

— А тепер слухай сюди: якщо ферму заберуть, я особисто передам справу до суду через те, що ви довели чоловіка місіс Гілл до

самогубства. Від тебе і твого паскудного банку не залишиться навіть мокрого місця.

Було очевидним, що банківський службовець занервував кожною клітиною. Згодом він сказав, що обов'язково зв'яжеться зі мною пізніше.

За деяких обставин справді варто вдаватися до грубих методів — через годину банкір зателефонував мені.

Він ввічливо протягнув:

— Не хвилюйтеся: ми все владнаємо, містере Трамп.

Місіс Гілл і Френк Аргенбрайт звернулися до ЗМІ — ця справа широко висвітлювалася на телебаченні. Ми зібрали 40 тис. доларів до кінця тижня. Імус самотужки зібрав 20 тис. доларів, апелюючи до співчуття та розуміння радіослухачів. Як різдвяний подарунок для місіс Гілл і її родини ми збиралися провести церемонію кремації кредитного договору. Це дійство мало відбутися на Святвечір у дворіку хмарочоса *Trump Tower*. Я був впевнений, що до того часу ми зберемо всю необхідну суму. Я пообіцяв місіс Гілл, що в разі, якщо грошей не вистачатиме, я внесу необхідну суму, якою б вона не була.

Я кажу Дону Імусу, що він — найкращий. Запрошую його на наступному тижні відвідати тенісний турнір. У мене є ложа — я колись ходив дивитися на гру майже щодня. Зараз через брак вільного часу я, переважно, запрошую туди друзів.

11:15. Телефонує Гаррі Ашер — голова футбольної ліги США. Минулого місяця ми подали позов до суду, звинувативши Національну футбольну лігу (НФЛ) у порушенні антимонопольного законодавства. Хоча суд визнав НФЛ монополією, але нам присудили один долар як відшкодування збитків. Я вже дозволив кращим гравцям своєї команди *New Jersey Generals* укласти договір з НФЛ. Але вважаю, що таке рішення — гучний ляпас нашій гідності.

Ми сперечаємося про стратегію, якої слід дотримуватися. Я наполягаю на тому, що ми маємо активніше наступати на супротивників. «Я переймаюсь через те, — кажу я Гаррі, — що ніхто по-справжньому не хоче подавати апеляцію».

12:00. Геррі Шонфельд — президент компанії *Shubert Organization*, якій належить декілька найбільших театрів на Бродвеї, — телефонує